

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 marca 2025 r., na posiedzeniu w trybie

art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **A. P.**,

uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 212 § 2 k.k.,

z powodu kasacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli prywatnych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 20 sierpnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 339/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 11 marca 2024 r, sygn. akt II K 569/23,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) obciążyć oskarżycieli prywatnych kosztami postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Złotoryi z dnia 11 marca 2024 r. (sygn. akt II K 569/23) A.P. został uniewinniony od zarzucanych mu czynów, to jest od popełnienia przestępstw z art. 212 § 2 k.k., polegających na zniesławieniu A.K. oraz

E. Sp. z o.o. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 20 sierpnia 2024 r. (sygn. akt IV Ka 339/24) zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Złotoryi został utrzymany w mocy.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy pełnomocnik oskarżycieli prywatnych wniósł kasację, zarzucając orzeczeniu rażące naruszenie prawa karnego materialnego. W szczególności, kasacja podnosi zarzut błędnego zastosowania art. 212 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 213 § 2 pkt 2 k.k., kwestionując uznanie, że oskarżony działał w warunkach kontratypu oraz że udowodnił prawdziwość stawianych zarzutów. Ponadto, kasacja zarzuca naruszenie prawa materialnego w zakresie definicji odpadów niebezpiecznych, wynikających z ustawy o odpadach i stosownych rozporządzeń, co miało doprowadzić do błędnego uznania, że oskarżony głosił prawdę. Dodatkowo, zarzucono wyrażenie błędnego poglądu prawnego, jakoby działania oskarżonego, będącego Wójtem, polegające na głoszeniu nieprawdy, były dozwolone i chronione prawnie. Istotą kasacji jest zatem twierdzenie, że sądy obu instancji błędnie zastosowały lub zinterpretowały wskazane przepisy prawa materialnego. Przewodnim zarzutem jest jednak brak bezpośredniego powiązania tych uchybień z konkretnymi wadami postępowania sądu odwoławczego w ramach kontroli instancyjnej, zwłaszcza w kontekście naruszenia art. 433 k.p.k. (pominięcie istotnych zarzutów apelacji) i art. 457 § 3 k.p.k. (wadliwe uzasadnienie orzeczenia)."

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy jako sądowi odwoławczemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego nie mogą zostać uznane za skuteczne, z uwagi na brak powiązania tych zarzutów z ewentualnymi mankamentami postępowania odwoławczego. W szczególności, kluczowy jest brak stosownych zarzutów naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Sąd odwoławczy, utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji, nie stosował bezpośrednio przepisów prawa materialnego, których naruszenie zarzuca skarżący.

Oznacza to, że Sąd Okręgowy nie dokonywał własnej subsumpcji stanu faktycznego pod te przepisy, lecz jedynie skontrolował prawidłowość subsumpcji dokonanej przez Sąd Rejonowy. Tym samym, skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia prawa materialnego w kasacji wymagałoby wykazania, że Sąd odwoławczy wadliwie *skontrolował* zastosowanie tych przepisów przez Sąd I instancji.

Brak zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. jest w tym kontekście szczególnie istotny. Przepis ten nakłada na sąd odwoławczy obowiązek rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów podniesionych w apelacji. Jeśli skarżący uważał, że Sąd Okręgowy zignorował lub niewłaściwie ocenił argumenty apelacji dotyczące interpretacji prawa materialnego, powinien był podnieść zarzut naruszenia art. 433 k.p.k. Brak takiego zarzutu sugeruje, że skarżący nie kwestionuje, iż Sąd odwoławczy w ogóle odniósł się do tych kwestii, a jedynie nie zgadza się z jego stanowiskiem.

Podobnie, brak zarzutu naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. osłabia argumentację kasacji. Przepis ten nakłada na sąd odwoławczy obowiązek jasnego i przekonującego uzasadnienia swojego orzeczenia, w tym wskazania, jakie ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji sąd odwoławczy uznał za własne, a jakie zakwestionował, oraz dlaczego. Uzasadnienie powinno również odnosić się do argumentacji zawartej w apelacji. Jeśli skarżący uważał, że uzasadnienie Sądu Okręgowego było lakoniczne, pomijało istotne argumenty, lub w inny sposób naruszało wymogi art. 457 § 3 k.p.k., powinien był podnieść odpowiedni zarzut.

Pamiętać należy, że postępowanie apelacyjne na gruncie k.p.k. różni się od tego, z jakim do czynienia mamy w postępowaniu cywilnym, gdzie obowiązujący model apelacji pełnej (cum beneficio novorum) polega nie na rozpoznaniu apelacji przez sąd drugiej instancji, ale na ponownym merytorycznym rozpoznaniu sprawy w granicach zaskarżenia i nie mogą stać temu na przeszkodzie wady uzasadnienia sądu pierwszej instancji, także nie wytknięte w apelacji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 16.03.2021 r., I USK 166/21, LEX nr 3220176). W procedurze karnej Sąd Odwoławczy koncentruje się na weryfikacji, czy w postępowaniu przed Sądem I instancji nie doszło do błędów, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia.

Wobec powyższego, należało uznać, że kasacja nie spełniła minimalnych wymogów stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi odwoławczemu, gdyż skarżący nie zdołał uzasadnić wystąpienia w sprawie naruszeń prawa mających charakter rażący oraz, co kluczowe – mających istotny wpływ na treść wyroku. To na skarżącym spoczywa ciężar wykazania powyższych mankamentów, które przekonałyby Sąd Najwyższy, że utrzymanie orzeczenia jest z punktu widzenia zasad rzetelnego procesu niemożliwe. Skarżący nie wykazał, w jaki sposób ewentualne błędy w interpretacji prawa materialnego, przypisywane Sądowi Rejonowemu, zostały zaakceptowane przez Sąd Okręgowy w sposób naruszający art. 433 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. Zatem, nie wykazano, aby Sąd Odwoławczy, kontrolując wyrok Sądu I instancji, sam dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść wyroku.

[J.J.]

[a.ł]